

И той ми подаде едно шише пълно съ пиявици черни. Азъ грабнахъ шишето, припнахъ бързо въ кжши. Напълнихъ веднага съсъ вода лехена и изтърсихъ въ него моето лѣкарство...

Замърдаха страшно чернитѣ гадини. Но азъ се не стреснахъ. Хващахъ ги безстрашно съ ржце изъ водата и лепѣхъ ги бързо по нашъ Дебеланка. Корема, краката, гърбътъ и главата — вредомъ почернѣха.

За нѣколко дена отъ мойто лѣкарство бабинъ Дебеланко съвсемъ се поправи — слабичъкъ и тънъкъ като мене стана. И радва се много баба Цоцолана...

Но, за проклятия, моето лѣкарство въ лехена забравихъ. Една сутринъ рано баба Цоцолана взела да си мие въ лехена краката. И мигъ не минава, крѣсъкъ гороломенъ кжщата разтрѣсе... Баба Цоцолана, съ пиявици жадни на двата си крака, къмъ менъ се понесе... Същашъ се самичъкъ, какво ме дочака...

Та така, Смѣхурко. Азъ добро направихъ, бабиния глезлю отъ смъртта избавихъ, а зарадъ отплата, баба ми наложи хубаво снагата. Но туй ми не пречи пакъ да съмъ си веселъ! Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятелъ вѣченъ:
Веселъ Патиланчо.

